

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-427)

Sep (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 247)

சுஷீரார்ணவ முத்திரை

46-2. மணிபந்தை து ஸம்லக்நெள நகாப்ராணி கரத்வயயே

47. கார்யாணி ஸாங்குலீகாநி பரஸ்பர முகாநி து

அங்குஷ்டாக்ரே நிராதாரே தந்மத்யே சாலயேத் த்ருதம்

48. மத்யே குர்யாத் ச கரயோரகாதம் ஸுஷிரோபமம்

சுஷீரார்ணவஸ்ய முத்ரைஷா பாத்தீ பூர்வம் ப்ரதர்சிதா

குறிப்பு – இந்த ச்லோகத்தில் உள்ளது சுஷீரார்ணவ மந்திரம் ஆகும். இதனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பதம் முத்திரை குறித்து முன்பே கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 114)

[சிஷ்யன்] பகவானே! நம்முடைய வலிமையான ஸித்தாந்தங்களைக் கொண்டு நான் இவர்களை வெல்ல விரும்புகிறேன்.

147. நிராவாதா போதாயந பணித நிஷ்யந்த ஸுபகா:

விசுத்த உபந்யாஸ வ்யதி பிதூர சாரீரகநயா:

அகுண்டை: கல்பந்தே யதிபதி நிபந்தா

நிஜமுகை: அநித்ராண ப்ரஜ்ஞா ரஸதமநிவேதாய ஸுதியாம்

பொருள் – யதிராஜருடைய க்ரந்தங்கள் எந்த ஒன்றும் ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாக இல்லை. அவை மிகவும் நேர்த்தியாக போதாயனரால் செய்யப்பட்ட வருத்தியைத் தழுவி உள்ளன. அவை, சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட தனித்தனி அதிகரணங்களில் உள்ள பல்வேறு ஸித்தாந்தங்களைத் தெளிவாகவும் நேர்மையாகவும் பின்பற்றி அமைந்துள்ளன. அவை ஞானம் நிறைந்தவர்களுக்கு அறிவு நாடியை எழுப்பி, ஞானம் என்னும் ரஸத்தை, உறக்கம் இல்லாமல் வளர்க்கவல்லவையாக உள்ளன.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 392)

5-10-4 கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு போய்ப் புறம் புக்க ஆறும் கலந்து அசுரரை
உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிர் உண்ட உபாயங்களும்
வெள்ள நீர்ச் சடையானும் நின்னிடையே வேறு அலாமை விளங்க நின்றதும்
உள்ளம் உள் குடைந்து என் உயிரை உருக்கி உண்ணுமே

பொருள் – வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனாக உள்ளபோதிலும்
வேதங்களை ஏற்காத புத்த ரூபமாகிய வஞ்சனை பொருந்திய வேடம் பூண்டும்;
அழகாலும் பக்வதையாலும் நம்பத்தக்கவன் போன்று சிந்தனை ஏற்படும்படியாக
தரிபுரத்தில் புகுந்த விதமும்; அங்குள்ள அஸுரர்களுடன் ஒன்றாகக் கலந்து,
அவர்களுக்குப் புத்தி தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களை உபாஸிக்கும் ருத்ரன்
மூலமாகவே அவர்களுடைய உயிர்களை அபகரித்த உபாயங்களும்; வளர்ந்தபடி
உள்ள நீர் கொண்ட கங்கையைத் தனது சடையில் தரித்த ருத்ரனும், உன்னிடம்
“சரீரம், சரீரத்தைக் கொண்டவன்” என்ற முறை காரணமாக பிரிந்து நோக்க
இயலாதபடி விளங்க நின்றதும்; இப்படியாக உள்ள பலவும் உனது உள்ளத்தில்
புகுந்து நின்று, எனது உயிரை நீராக உருக்கி உண்கின்றன.

அவதாரிகை - பௌத்தாவதார வருத்தாந்தம் மிகவும் என்னை நலியா
நின்றதென்கிறார். அநுகூல விஷயத்தில் களவு சொல்லிற்று கீழிற் பாட்டில்,
ப்ரதிகூல விஷயத்தில் களவு கண்டபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

விளக்கம் - “பெளத்த அவதார நிகழ்வுகள் என்னை மேலும் தளர்ச்சி அடையச் செய்கின்றன”, என்கிறார். ஆனால், தர்மத்தை மாற்ற வந்த பெளத்த அவதாரம் என்பது மனம் உருக்குவதாக அமையுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட களவு என்பது அடியார்கள் விஷயத்தில் செய்தான்; ஆகவே அந்தக் களவானது குணமாக நின்று, மனத்தை உருக்குவதாக விளங்கியது; இந்தப் பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட களவானது, அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், இதுவும் குணமாக நின்று மனத்தை உருக்கியபடி உள்ளது என்று கருத்து. தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் நேர்ந்த களவு குறித்து கடந்த பாசுரத்தில் கூறினார்; விரோதிகள் விஷயத்தில் உள்ள களவு குறித்து இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு) “யதா ஹி சோரஸ்ஸ ததா ஹி புத்த:” என்கிறபடியே, க்ருத்ரிம வேஷத்தைக் கொண்டு. “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்று வேதார்த்த தத்வஜ்ஞானாவன், வேதாப்ராமானிக வேஷத்தைக் கொண்டு. கண்டார் நெஞ்சுகளடங்கலும் அபஹ்ருதமாம்படி, கறுத்து நெய்த்த வடிவும், வடிந்த காதும், இடுக்கின புஸ்தகமுமாய் நின்ற நிலையைக் காணும் நினைக்கிறது. “இவன் சொன்னதுக்கு மேற்பட அர்த்தமில்லை” என்று, கேட்டார் நெஞ்சிலே தேறும்படியிறே வடிவையிட்டு மயக்கினபடி.

விளக்கம் - (கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு) - “பெளத்த வேடம்” என்று கூறாமல், “கள்ள வேடம்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அயோத்யா காண்டம் (109-34) - யதா ஹி சோரஸ்ஸ ததா ஹி புத்த: - கள்ளன் எவ்விதம் ஊரை விட்டு விரட்டப்பட வேண்டியவனோ - அதே போன்று வஞ்சனையான வேடம் பூண்டு. கீதையில் - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதப்பொருளாக விளங்குகின்ற ஸர்வேச்வரன், வேதத்திற்குப் புறம்பாக உள்ள வேடம் தரித்து, காண்பவர்கள் மனம் அடங்குவதாகவும், அவர்களுடைய மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, கறுத்து நெய்த்த வடிவம் மற்றும் நீண்ட காதுகள் கொண்டு, இடுக்கிய புத்தகத்தை வைத்தபடி நிற்கும் நிலையை எண்ணுகிறார். அதாவது, “இந்தப் புத்தர் கூறியதற்கு மேற்பட்ட எந்த கருத்தும் இல்லை” என்று,

அந்த உபதேசங்களைக் கேட்பவர்கள் உள்ளத்தில் பதியும்படியாக, தனது உருவம் கொண்டு மயக்கின நிலை.

வ்யாக்யானம் - (போய்) அதாவது “காலுக்குட்பட்ட ஸ்ஷத்ர பதார்த்தங்கள் நோவுபடுகிறது” என்னும் பயந்தோற்றப் பொய்க்க அடியிட்டுக் கொண்டு போனபடி. அவர்கள் தாங்கள் சாஸ்த்ர விரோதமானவற்றை ப்ரவர்த்தியா நிற்கச் செய்தேயும், முகப்பில் நின்று ஒன்று போலேயிருக்க, “பர ஹிம்ஸை பண்ணலாகாது, நிஷித்த த்ரவ்ய ஸேவை பண்ணலாகாது, க்ருத்ரிம பாஷணம் பண்ணக் கடவதன்று, விஷய ப்ராவண்யமாகாது” என்றாப்போலே, சில சொல்லுவர்களாயிற்று; அவையெல்லாம் தோற்றும்படிக்கீடாகப் போனபடி.

விளக்கம் - (போய்) - “கள்ள” என்று மட்டுமே கூறாமல் “போய்” என்று சிறப்பித்து ஏன் கூறவேண்டும்? தங்கள் கால்களுக்கு கீழே உள்ள எறும்புகள் போன்ற சிறிய உயிர்கள் துன்பப்படுகின்றன என்ற பயம் வெளிப்படும்படியாக மிகவும் மெதுவாக நடந்து சென்றபடி. அவர்கள் வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்களைத் தள்ளுவதற்காக வந்தனர் என்றால், அஹிம்சை போன்ற தர்மங்களை வெளிப்படுத்தியபடி இருந்தது ஏன் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட பெளத்தர்கள், சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமானவற்றில் ஈடுபட்டபோதிலும், வெளித்தோற்றத்தில் அது போன்ற ஏதும் புலப்படாமல் இருப்பதற்காக, “மற்ற உயிர்களை ஹிம்சை செய்யக்கூடாது. தள்ளப்பட்ட பொருளை ஏற்கக்கூடாது. வஞ்சனையாகப் பேசக்கூடாது. சிற்றின்பத்தில் ஈடுபாடு கூடாது” என்பது போன்ற சிலவற்றை உரைத்தபடி இருப்பர். அவை அனைத்தும் அவர்களுடைய வெளித்தோற்றத்திற்கு ஏற்றபடியாக இருப்பதற்காக ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - பெருமாள், “வனத்துக்கெழுந்தருள்” என்று புறப்பட, ஜாபாலிகள் மீண்டு புகும்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச் சொல்ல, பெருமாள் சிவிட்கென்று செவியைப் புதைத்து, “வாராய், என் முன்னே நின்று தர்மருசி குலையும்படிக்கீடாக நாஸ்திக வாதம் பண்ணுவதே, உன்னை வெறுக்கிறதென், உன்னைக் கொண்டு கார்யங் கொண்ட ஐயரையன்றோ வெறுப்பது” என்ன; “நாயன்றே, நீர் மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி ஸ்ரீபரதாழ்வான் கண்ணிலே கண்ணநீரை மாற்றினவாறே, நான் நாஸ்திகனாகை தவிர்ந்து ஆஸ்திகனாம்படி

பாரீர்” என்ன; அவ்வளவிலே இவனை “ஜாபாலிர் ப்ராஹ்மணோத்தம:” என்றார்களிறே, நாங்களுமெல்லாம் நூலிட்டிருக் கையாலே ப்ராஹ்மணரென்று கொள்ளுமித்தனை; “ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தி ப்ராஹ்மண:” இறே, ப்ராஹ்மணனாகிறான் ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தியானவனிறே; அதுள்ளது இவனுக்கேயிறே, இவ்வளவிலே லோகாயத மதத்தை உபந்யஸித்தானொருவனிறே.

விளக்கம் – ஆனால், வைதிகமான மார்க்கத்திற்கு முரணாக உள்ள மதத்தை ஏற்படுத்த வந்த அந்த அவதாரத்தின் செயல்கள் இவரை ஈடுபடுத்தக்கூடியதா என்பதற்கு ப்ரமாணம் மூலம் விடை அளிக்கிறார். இராமன், “கானகம் செல்லப் புறப்படலாம்” என்று கூறிப் புறப்பட்டான். அப்போது அங்கு வந்த ஜாபாலிகள், இராமன் மீண்டும் அரண்மனைக்குள் செல்லவேண்டும் என்பதற்கு ஏற்றதான சில சொற்களைக் கூறினான். அப்போது இராமன் சட்டென்று தனது செவிகளை மூடிக்கொண்டவனாக, “என் முன்பாக நின்று தர்மத்தின் மீது உள்ள விருப்பம் தகர்ந்து போகும்படியாக நாஸ்திக வாதம் செய்கிறாய். உன்னை நான் ஏன் பொறுக்கவேண்டும்”, என்றான். இதற்கு ஜாபாலிகள் இராமனிடம், “அடியேன்! நீவீர் மறுபடியும் அயோத்தி திரும்பி, பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு, பரதாழ்வான் கண்களில் உள்ள கண்ணீரைத் துடைக்கும் நாளில் நான் நாஸ்திகனாக உள்ள நிலையை மாற்றிக் கொண்டு, ஆஸ்திகனாக நிற்பதை நீவீர் காண்பீர்”, என்றான். இதனைக் கேட்டவுடன் அயோத்யாகாண்டம் (108-1) - ஜாபாலிர் ப்ராஹ்மணோத்தம: - அந்தணர்களில் உத்தமனாகிய ஜாபாலி - என்று கூறினார்கள் அல்லவோ? நாங்கள் பூணூல் அணிந்துள்ளதால் எங்களை அந்தணர்களாகக் கொள்கிறோம். ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளவன் அல்லவோ ப்ராஹ்மணன் என்றாகிறான்? அப்படிப்பட்ட தன்மை இந்த ஜாபாலிக்கு அல்லவோ உள்ளது? “நான் திரும்பும் நாள் வரை அரசாங்கத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு இருப்பாயாக” என்று பரதாழ்வானை நம்பும்படி இராமன் செய்தபோது, லோகாயத மதத்தை உபன்யாஸம் செய்தான் அல்லவோ? ஆகவே அந்த அவதாரத்தில் இவருக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (புரம் புக்கவாறும்) ஊரைக் கிட்டின பின்பு பண்ணின நியதிகளை யெல்லாம் நினைக்கிறது. அதாவது, வைத ஹிம்ஸையையும் ஸாமாந்ய ஹிம்ஸையோபாதி யாக்கப் புகுகிறவனாகையாலே, பசும்புல்லும் சாவ மிதியாதே

கூசியடியிட்டுப் புக்கபடி. (கலந்து) இவர்களிலே ஒருவனாய்ப் புக்கு நின்று இவ்வர்த்தத்தை உபந்யஸித்தபடி. தன் வார்த்தையை விச்வஸிக்கைக்காக இவர்களோடே ஒரு நீராய்க் கலந்து பரிமாறினபடி.

விளக்கம் - (புரம் புக்கவாறும்) - ஊரின் அருகில் வந்தவுடன் அனைத்து விதிகளையும் எண்ணுவார். அதாவது, வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஹிம்ஸை என்பதைக் கூட சாதாரண ஒரு ஹிம்ஸையாக மற்றவர்களை நம்பச் செய்யும்படி உள்ளவர் என்பதால், பசுமையான புல்லையும் கூட, அது மடியும்படியாக நாங்கள் மிதிக்கமாட்டோம் என்று கால் கூசுவது போன்று நடந்து வருதல். (கலந்து) - இவர்களில் ஒருவனாக இவன் புகுந்து, ஜாபாலிகன் உபன்யாஸம் செய்த பௌத்த மதத்தின் கருத்துக்களை வெளியிட்டபடி. ஆனால் அவர்களுடைய மதத்தின் ஒருவனாகக் கலக்கவேண்டுமா என்றால், தனது சொற்களை அவர்கள் விச்வஸிக்கவேண்டும் என்பதற்காக, அவர்களுடன் ஒரு நீராகக் கலந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அசுரரையுள்ளம் பேதம் செய்திட்டு) ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளான இவர்களுக்கு அவைதிக மதத்தையுபந்யஸித்து வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கினானாயிற்று. இவர்களுக்கு வைதிக பரத்தையுண்டோ? என்னில், “அக்நிஹோத்ராச்ச வேதாச்ச ராஷஸாநாம் க்ருஹே க்ருஹே”இறே. எல்லார்க்கும் சிலவுண்டாகை தவிராதிறே. தர்ம ருசியுள்ளவையுண்டாகிலும் குலைந்து போம்படி மதி பேதங்களைப் பண்ணினானாயிற்று. (உயிருண்டவுபாயங்களும்) இவர்களுடைய உயிரைப் போக்கின உபாயங்களும். இவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கி சவப்ராயராம்படி பண்ணி, நின்றானொரு பிஷுுகனுக்குங்கூட மேல்விழலாம்படி அவர்களை யடியறுத்து, “நான் செய்தேன்” என்று கவி பாடுவித்துக் கொள்ளலாம்படி பண்ணினபடி.

விளக்கம் - (அசுரரையுள்ளம் பேதம் செய்திட்டு) - அஸூர பிறவிகளான இவர்களுக்கு அவைதிகமான விஷயங்களை உபதேசம் செய்து, இவர்களுக்கு வைதிகத்தின் மீது உள்ள ச்ரத்தையை விலக்கினான். ஆனால் இவர்களுக்கு வைதிக ச்ரத்தை உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அக்நிஹோத்ராச்ச வேதாச்ச ராஷஸாநாம் க்ருஹே க்ருஹே - அஸூரர்களின் வீடுகளில் அக்நிஹோத்ரம் மற்றும் வேத அத்யாயனம் உள்ளன - என்பது காண்க.

அனைவருக்கும் சில நல்ல விஷயங்கள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாது அல்லவோ? தர்மத்தின் மீது ருசி ஏற்படும்படியாக சில இருந்தாலும், அவற்றை விலக்கும்படியாக அறிவு தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தினான். (உயிர் உண்ட உபாயங்களும்) - இவர்களுடைய உயிரைப் போக்கிய உபாயங்களும். அந்த அசுரர்களை அழித்தது ருத்ரன் அல்லவோ, இவன் அல்லவே என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை அழித்து, பிணத்தைப் போன்றவர்களாகச் செய்து, அங்குள்ள ஒரு பிசுபுகன் கூட இவர்கள் மீது விழலாம்படியாக இவர்கள் வலிமையைக் குலைத்து, “நான் செய்தேன்” என்று மற்றவர்களால் புகழும்படிச் செய்து கொண்டான்.

வ்யாக்யானம் - “அவன் செய்தான்” என்று சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும் இச்செயலொன்றும் அவன் தலையில் அந்வயியாதபடி சொன்னபடி பாரீர்! “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ: தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யா ஸம்ஸ்பர்ஸம் ஸவிசேஹே மஹேச்வர:” என்கிறபடியேயிறே சேதனைக் கொண்டு கார்யங் கொண்டத்தோடு, அசேதநத்தைக் கொண்டு கார்யங் கொண்டத்தோடு, வாசியில்லை; ருத்ரன் தன்னோடு அவன் கையில் வில்லோடு வாசியில்லை இவனுக்கு. காரணாவஸ்த்தையில் சித்சித்துக்களைக் கொண்டு கார்யங்கொண்டவோபாதி யாயிற்று. முன்பு அவன்தானே செய்வானாகக் கொண்டெடுத்துப் பார்த்தானிறே; அது முடியாதொழிய, பின்பு இவன் உள்ளீடாய் நிற்கையிறே செய்து தலைக் கட்டவல்லனாயிற்று.

விளக்கம் - “அவன் செய்தான்” என்று அனைவரும் கூறும்படியான நிலை உள்ளபோதிலும், இந்தச் செயல்கள் ஏதும் அவனுடைய பிறப்பில் சென்று சேராதுபடி உள்ளான். “ருத்ரன் செய்தான்” என்பதாக அனைவரும் கூறும்போது, ஸர்வேச்வரனே த்ரிபுரத்தை எரித்தான் என்பது எப்படி என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; மஹாபாரதம் கர்ண பர்வத்தில் - “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய அமிததேஜஸ: தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யா ஸம்ஸ்பர்ஸம் ஸவிசேஹே மஹேச்வர: - அளவற்ற தேஜஸ் கொண்ட ருத்ரனுக்கு, மஹாவிஷ்ணுவாகிய பகவான் அந்தர்யாமியாக உள்ளான். ஆகவே வில்லை வளைத்து, நாண் ஏற்றும் செயலை சிவன் பொறுத்தான் - என்று கூறுவது காண்க. அப்படியானால், சிவன் சேதநனாக உள்ளபோதிலும் இந்தச் செயலில் அவனுக்கு ஸம்பந்தம் இல்லையா என்பதற்கு

விடை அளிக்கிறார். சேதநனைக் கொண்டு ஒரு செயல் செய்தல், அசேதத்தைக் கொண்டு ஒரு செயல் செய்தல் என்பதற்கு இடையே எந்த வேறுபாடும் இன்றி செயல் செய்தான்; ருத்ரன் மற்றும் அவன் கையில் உள்ள வில் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே எந்த வேறுபாட்டையும் இவன் காணவில்லை. ஆனால் சித் மற்றும் அசித் என்ற வேறுபாடு இன்றி செயல் புரிவதை வேறு எங்கேனும் காணலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ப்ரளயம் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், காரண நிலையில் இருந்த சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைக் கொண்டு, ஸ்ருஷ்டி என்பதான கார்யம் முடித்தான்; இது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். மேலே உள்ள மஹாபாரத ச்லோகத்தில் காணப்படும் “தஸ்மாத்” மற்றும் “ஸவிசேஷ” என்பதன் பொருளைக் கூறுகிறார்; முன்பு ருத்ரன் தானாகவே அந்தச் செயலைச் செய்து முடிக்கப் பார்த்தான்; அது இயலவில்லை; ஆனால் இவன் தனது அந்தர்யாமியாயாக நின்றபோது, செய்து முடிக்க இயன்றது.

வ்யாக்யானம் - பண்டு ஒரு ராஜா, “ருத்ர தத்த்வமே பரதத்த்வம்” என்றெழுதி, “எழுத்திட்டுத் தாருங்கோள்” என்ன, அப்படி பலரும் எழுதி யெழுத்திடை நிற்கச்செய்தே; ஒருவர், “வாராய், நீ இவ்வோலை கெடாமே நோக்கி வைத்தாலிறே இவனுடைய பரத்வம் ஸாதிக்கலாவது; நீ நினைக்கிற தேவதைக்குண்டான உச்ச்ராயங்கள் ‘ஸர்வேச்வரனாலே’ என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநின்றன; ஆன பின்பு, இன்று, நீ சொல்ல, நான் எழுத்திட்டுப் போகிறேன்; நாளை ஒரு விவக்ஷிதன் தோன்றி ‘இவன் அஜ்ஞனாயிருந்தானீ!’ என்னக் கேட்பதில் இன்று நீ நினைத்தத்தைச் செய்து கொள்ளமாட்டாயோ” என்றார். (உபாயங்களும்) அப்போதிருந்து சிந்தித்தவற்றையெல்லாம் நினைக்கிறது.

விளக்கம் – “ஸர்வேச்வரன் அந்தர்யாமியாக நின்றதால் ருத்ரன் அந்தச் செயலைச் செய்தான்” என்பதன் மூலம் வெளிப்படும் கருத்தான, “ருத்ரனுடைய உயர்வு என்பது பகவானுக்கு அடங்கியது” என்ற கருத்திற்கு ஒரு நிகழ்ச்சியை கூறுகிறார். முன்பு ஒரு அரசன், “ருத்ரனே பரதத்வம்” என்று எழுதி, “இதில் கையெழுத்து இட்டுத் தரவேண்டும்” என்று பலரையும் செய்யும்படி உரைத்தான். அது போன்று பலரும் செய்தனர். அப்போது கூரத்தாழ்வான் மட்டும் அரசனிடம், “அரசனே! இந்த ஓலையானது தொலைந்து போகாமல் இருந்தால் மட்டுமே ருத்ரனுடைய பரதத்வத்தை நிரூபிக்க இயலும். நீ எண்ணும் இந்த தேவதைக்கான உயர்வு

என்பது ஸர்வேச்வரனால் மட்டுமே ஆகும் என்று பல ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. இன்று நீ என்னை இவ்விதம் செய்யும்படி உரைப்பதால், நானும் அவ்விதமே செய்கிறேன் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் பின்பு ஒரு காலத்தில் ஒரு அறிவாளி வந்து உன்னைக் குறித்து, “இப்படி ஒரு அறியாதவன் இருந்தான்” என்று கூறினால், இன்று நீ செய்த இந்தச் செயலை எண்ணமாட்டாயா?”, என்றார். (உபாயங்களும்) - அப்போது செய்த பலவிதமான செயல்களையும் எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வெள்ளநீர் இத்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி, “ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் நடுவே நின்றதொரு முதல் களவுண்டு, அததைச் சொல்லுகிறது” என்றாயிற்று. அதாவது ருத்ரனையும் தன்னையும் ஸமமாகச் சொல்லலாம்படி த்ரிமூர்த்தி மத்ய ஸ்த்திதியைச் சொல்லுகிறதென்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “அழகிது, ஆகிலும் அத்தனை தூரம் தேடிப் போக வேணுமோ, இவன்தன் விஷயத்திலே முன்பு பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஓரளவுண்டோ, இதுதானே அமையாதோ” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (வெள்ளநீர் இத்யாதி) - இதற்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தாக, திருமாலையாண்டான் கூறுவதை வெளியிடுகிறார்; “நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோர் நடுவில் விஷ்ணுவாக நிற்பது என்னும் ஒரு கள்ளச்செயல் உண்டு; அதனைக் கூறுகிறார்”, என்று அவர்கள் கூறுவர். அதாவது, “மத்யே விரிஞ்ச கிரிசம்” என்பதற்கு ஏற்ப, ருத்ரனையும் தன்னையும் ஒரே போன்று வைத்து படிக்கலாம்படியாக மூன்று மூர்த்தியாக நிற்கும் நடுவைக் கூறுகிறார். இதனைக் கேட்டருளிய எம்பெருமானார், “நல்ல அழகுதான் இது! அந்த அளவிற்குச் சென்று இவன் செய்த உபகாரத்தைக் கூறவேண்டுமோ? ருத்ரன் விஷயத்தில், அவனுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று த்ரிபுரம் எரித்த விஷயத்தில் உதவியது என்று செயலுக்கு அளவில்லை அல்லவோ? அதுவே போதுமானது. ஒன்றாக வைத்துப் படிக்கலாம்படிச் செய்த உதவி அளவிற்குச் செல்லவேண்டுமோ?”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (வெள்ளநீர் இத்யாதி) கங்கா ஜலத்தைத் தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரித்த ப்ரபாவத்தையுடைய ருத்ரனும் உன்பக்கல் வேறல்லாதபடி தோற்ற நின்றமையும். அதாகிறது “சரீரபூதன்” என்னுமிடந்தோற்ற

நின்றபடி. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென், ஐக்யமாகக் கொண்டாலோ? இத்தையென்னின், அங்ஙன் கொள்ளுமன்று, “விஷ்ணுராத்தமா” என்கிற ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமின்றிக்கே ஒழியுமே. “நலந்திகழ் சடையான் முடிக் கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத் துழாயுங் கலந்திழி புனலால் புகர்படு கங்கை”; அவனுடைய சேஷிவத்துக்கும் இவனுடைய சேஷிவத்துக்கும் ப்ரமாணம் ஒரு வெள்ளம் என்கிறார்காணும். ருத்ரன் ஜடையில் கொன்றையும் ஸர்வேச்வரனடியில் திருத்துழாயும் கூடி வந்திழிகிறபடி.

விளக்கம் – (வெள்ளநீர் இத்யாதி) - இவ்விதம் எம்பெருமானார் கூறிய கருத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “கங்கையின் வெள்ளத்தைத் தனது ஜடையில் ஒரு சிறிய பகுதியில் ருத்ரன் தரித்தான்” என்பதான ப்ரபாவம் கொண்ட ருத்ரன், உன்னைக் காட்டிலும் வேறு அல்லன் என்பது வெளிப்படும் படியாக நின்ற நிலை. அதாவது, “ருத்ரன் உனது சரீரம்” என்பது வெளிப்படும்படியாக நீ நின்ற நிலை. இவ்விதம் கூறுவது எப்படி? இதற்கு “ஸர்வேச்வரன் ருத்ரன் ஐக்கியம்” என்று கூறலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவ்விதம் கொள்ள இயலாது. இவ்விதம் கொண்டால், மஹாபாரதத்தில் - விஷ்ணுராத்தமா – விஷ்ணு அந்தராத்தமாவாக நின்றான் - என்றுள்ள ப்ரமாணம், தக்க விஷயம் இல்லாமல் போகும். வேறு ஒரு ப்ரமாணமும் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-7-2) - நலந்திகழ் சடையான் முடிக் கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத் துழாயுங் கலந்திழி புனலால் புகர்படு கங்கை - ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் விழுந்த நீரைத் தனது தலையில் ஏற்றுக்கொண்டு நன்மை அடைந்த ஜடை முடி கொண்ட ருத்ரனுடைய தலையில் உள்ள கொன்றை மலரும்; அவனைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள எஜமானாகிய நாராயணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியும் ஒன்றாகக் கலந்து பூமியில் வந்து விழுந்து, ப்ரவாஹமாக ஓடும் நீரால் ஒளி வீசும் கங்கை – என்பது காண்க; அதாவது ஸர்வேச்வரனுடைய எஜமானத்தன்மை மற்றும் ருத்ரனுக்கு உள்ளதான தொண்டன் என்ற தன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் ப்ரமாணமாக கங்கையே உள்ளது என்கிறார். ருத்ரன் ஜடையில் உள்ள கொன்றை மலரும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் உள்ள துளசியும் சேர்ந்து வந்து விழுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளமுள்குடைந்து) என் அந்த:கரணத்தைப் புக்கு அவகாஹித்து “அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்” என்கிற ஆத்மாவைப் புக்கு அழித்து நோவுபடுத்தா

நின்றது. ஜ்ஞாந ப்ரஸர த்வாரமான மநஸ்ஸிலே புகுந்து ஆத்மாவை நீராக்கி முடியா நின்றன.

விளக்கம் - (உள்ளம் உள்குடைந்து) - எனது அந்தகரணத்திற்குள் புகுந்து, கீதை (2-24) அச்சேத்யோயம் அதாஹ்யோயம் - வெட்ட இயலாதது, எரிக்க இயலாதது - என்பதாக உள்ள ஆத்மாவிர்குள் புகுந்து, அழித்து துன்புறுத்தியபடி உள்ளது. ஞானம் உள்ளே புகும் வழியாக உள்ள மனதில் புகுந்து, ஆத்மாவை நீர் போன்று முடித்தன.

5-10-5 உண்ண வானவர் கோனுக்கு ஆயர் ஒருப்படுத்த அடிசில் உண்டதும்
வண்ண மால் வரையை எடுத்து மழை காத்ததும்
மண்ணை முன் படைத்து உண்டு உமிழ்ந்து கடந்து இடந்து மணந்த
மாயங்கள்
எண்ணும்போதும் என் நெஞ்சு எரிவாய் மெழுகு ஒக்கும் நின்றே

பொருள் - தேவர்களுடைய தலைவனாகிய இந்தரன் உண்பதற்காக, பசுவைக் காப்பாற்றும் ஆயர்கள் உண்டாக்கிய உணவை, கோவர்த்தன ரூபம் எடுத்து உட்கொண்டதும்; தாதுக்கள் காரணமாகப் பல வர்ணங்களுடன் விளங்கும் கோவர்த்தன மலையை எடுத்து, தனது ஆராதனை தடைப்பட்ட காரணத்தால் இந்தரன் உண்டாக்கிய மழையைத் தடுத்தும்; இப்படியாக எந்தவிதமான சிறப்பான விஷயங்களும் இன்றி, முன்பு இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயம் வந்த நேரத்தில் அதனைத் திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, அதன் பின்னர் வெளியே உமிழ்ந்ததும்; மற்றவர்களுடைய “சொந்தம் கொண்டாடும் விருப்பம்” என்பது விலகும்படியாக அனைத்தையும் அளந்தும்; அவாந்தர ப்ரளய காலத்தில் வராஹ ரூபம் எடுத்து, வெளியே கொண்டு வந்து, அந்தப் பூமியின் சேர்ந்தும்; இப்படியாகப் பலவிதமான வியக்க வைக்கும் செயல்கள் அனைத்தையும் எண்ணும்போது எனது நெஞ்சுமானது ஒன்றாக நின்று, அக்னிக்கு அருகில் உள்ள மெழுகு போன்று உருகியபடி உள்ளது.

அவதாரிகை – ஆச்ரித விஷயமாகவும் ஸர்வவிஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்திக்குந்தோறும் என் மநஸ்ஸு மிகவும் அழியா நின்றதென்கிறார்.

விளக்கம் – “அடியார்கள் விஷயமாகவும், அனைவருடைய விஷயமாகவும் செய்த பல்வேறு செயல்களை எண்ணும்போது, எனது மனமானது மிகவும் தளர்ந்தபடி உள்ளது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்ண இத்யாதி) வானவர்கோனுக்கு உண்ண ஆயரொருப்படுத்த வடிசிலுண்டதும். தான் பிறந்து வளருகிறவூரிலே சிலர் வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சமைத்த அடிசிலைத் தான் புகுந்து புஜித்த அதுவும். “நாம் பிறந்து வளருகிறவூரிலே வேறேயும் ஓராச்ரயணீய வஸ்துவுண்டாகையாவதென்?” என்று பொறாமையாலே; “வாரிகோள், இந்த்ரனாகிறானெவன், கண்டறியாதானொருவனோ! நமக்கு உபகரிக்கப் புகுகிறான்? ஆன பின்பு, மேகங்களும் வந்து பணியும்படிக்கீடாய், புல்லுந் தண்ணீருமுடைத்தாய், பசுக்களுக்கும் இடங்கொடுத்து நிற்கிற மலையன்றோ நமக்கெல்லாம் கடவது” என்று சொல்ல,

விளக்கம் - (உண்ண இத்யாதி) – பாசுரத்தை “ஆயர் வானவர்கோனுக்கு உண்ண ஒருப்படுத்த அடிசில் உண்டது” என்று படிக்கவேண்டும். தான் பிறந்து வளர்ந்து வருகின்ற ஊரில், ஒரு சிலர் மழை பெய்வதற்காக இந்த்ரனுக்கு சமைத்த உணவைத் தான் உட்கொண்ட அந்தச் செயலும். இந்த்ரனுக்கு அளிக்கவேண்டிய உணவை இவன் உட்கொண்டதன் காரணம் என்ன? “நாம் பிறந்து வளர்ந்தபடி உள்ள இந்த ஊரில், வேறு ஒரு அடையத்தக்க பொருள் உண்டாவது எப்படிப் பொருந்தும்?” என்னும் பொறாமையால் ஆகும். இவன் ஆயர்களிடம், “வாரீர் ஆயர்களே! இந்த்ரன் என்பவன் யார்? அப்படி யாரும் இல்லை. அவன் நம்மால் காணப்படாதவனாகவே உள்ளான். அப்படிப்பட்டவனோ நமக்கு உதவப்போகிறான்? ஆகவே, மேகங்கள் வந்து தங்கிச் செல்வதற்கு ஏற்றபடியாகவும், புல்லும் தண்ணீரும் கொண்டதாகவும், பசுக்களுக்கு இடம் அளிப்பதாகவும் உள்ள இந்த கோவர்த்தன மலை அல்லவோ? நமக்கு எல்லாமாக உள்ளது?”, என்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - இடையராகையாலே சொல்லிற்றைக் கேட்பார் சிலரே, இனி இவன்தானே சொன்னவை மறுக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்குமே; “இம்மலையின் முன்னே யிடுங்கோள்” என்ன, அங்கே கொடு வந்து குவித்தார்கள்; அதைத் தான் புக்கிருந்தமுது செய்தான். தனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பாருடைய த்ரவ்யத்தை வேறே சிலர்க்குக் கொடுக்கையாவது, மஹிஷீ ஸ்வேதத்தைப் பிறர்க்குக் கொடுத்த மாத்ரமிறே. அவன் தன் பரிகரத்தோடுங்கூட இது கொண்டு த்ருப்தனாகவிருக்க, இத்தைத்தான் கைக்கொண்டானாயிற்று. அவன் க்ரோதத்தாலே வர்ஷிப்பிக்கத் தொடங்கினான்.

விளக்கம் - ஆனால், இவன் இவ்விதம் நாஸ்திகமாக உரைத்தால் இவர்கள் கேட்பார்களோ என்பதற்கு இரண்டு காரணம் கூறுகிறார். இடையர்களாக உள்ளதாலும், இவன் கூறுவதாலும் கேட்பார்கள் என்கிறார். அதாவது, ஆயர்களாக உள்ளதால் இவ்விதம் சிலர் மட்டுமே அவர்களிடம் கூறுவதால், இவ்விதம் கூறுவதைக் கேட்பார்கள்; மேலும் இவன் கூறுவதை யாராலும் மறுக்க இயலாதபடி அல்லவோ நிலை உள்ளது? அவர்களிடம், “கோவர்த்தன மலைக்கு முன்பாக நீங்கள் உண்டாக்கிய உணவை இடுவீர்களாக”, என்றான். அவர்களும் அங்கு உணவைக் கொண்டு வந்து குவித்தனர். அதனைத் தானே அந்த மலையின் உள்ளே புகுந்து உட்கொண்டான். இந்தரனுக்கு ஆயர்கள் இவ்விதம் உணவளித்தால் க்ருஷ்ணனுக்கு என்ன தாழ்வு ஏற்பட்டது? அவர்கள் அளித்தால் அளித்து விட்டு போகட்டும் என்று இவன் இருக்கலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாக உள்ளவர்கள், மற்றவர்களுக்குப் பொருளை அளித்தல் என்பது, மஹிஷியின் வியர்வையை மற்றவர்களுக்கு அளிப்பது போன்றதாகும். “இந்த்ரன்” என்று கூறாமல், “வானவர் கோன்” என்று ஏன் கூறினார்? இந்த்ரன் தனது கூட்டாளிகள் அனைவருடனும் சேர்ந்து வந்து, இதனை உண்டு மனநிறைவு கொள்ளலாம் என்று வந்தபோது, இவன் அவற்றை உட்கொண்டான். இந்த்ரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டு மழை பெய்யத் தொடங்கினான்.

வ்யாக்யானம் - (வண்ணமால்வரை இத்யாதி) அடைகொண்டு பாழ்போக்குவா னொருவனன்றே. “நம்மபிமதம் பெற்றோமாகில் என் செய்தால் நல்லது” என்று பொகட்டுப் போகாதே, நாநாவான தாதுக்களையுடைத்தாய் ஒருவரால் கணிசிக்க

வொண்ணாத பெரிய மலையை, ஸுகுமாரமான கையைக் கொண்டு ஏழு நாள் ஒருபடியே தாரித்து, ஒரு பசுவின் மேலேயாதல் ஓரிடையன் மேலேயாதல் ஒரு துளி விழாதபடி காத்ததும். அவனை நிரஸிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயும், “தேவப் ப்ரக்ருதியான இவனை நலிகிறதென், பசி க்ராஹத்தாலே செய்தானாகில் தானே கையோய்ந்து விடுகிறான், அவ்வளவும் நம் ரக்ஷய வர்க்கத்தை நாம் கடகிட்டு நோக்குவோம்” என்று ஆந்ருசம்ஸ்யங் கொண்டாடி விட்டான். “நம் விபூதியை இவன் நோக்கவல்லன், இவன் கண்ணுடையன்” என்றிறே இவனைத் தான் இங்குத்தைக்கிட்டது. இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் இவன் கண்ணறையர் செய்வதைச் செய்தான்.

விளக்கம் - (வண்ணமால்வரை இத்யாதி) - இந்த்ரன் தன்னுடைய கார்யம் தடைபட்டது என்று உள்ளபோது, “போனால் போகிறது” இருக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “அடைக்கொண்டு” என்பதற்கு மூன்று பொருள்கள் உண்டு; “காப்பாற்றுகிறோம்” என்று கூறிவிட்டு, கைவிடுவான் என்னுதல்; அல்லது, ஒருவனுடைய நிலத்தை வாங்கிக் கொண்டு பாழ் செய்வான் என்னுதல்; அல்லது, உண்ணும் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு கைவிடுவான் என்னுதல். இந்த்ரன் இவ்வாறு உள்ளவன் என்றால், க்ருஷ்ணனின் தன்மை எத்தகையது என்று அடுத்து கூறுகிறார். “நாம் விரும்பியபடி நடந்தால், அதனை பெற்றுக் கொண்டு செல்வோம்” என்பதாக எண்ணாமல், அங்கிருந்து செல்லாமல், பலவிதமான தாதுக்களைக் கொண்டதாகவும், யாராலும் அளவிட முடியாதபடி உள்ளதும் ஆகிய கோவர்த்தன மலையை, மென்மையான தனது திருக்கரத்தைக் கொண்டு ஏழு நாட்கள் ஒரே போன்று தாங்கி நின்று, ஒரு பசுவின் மீது அல்லது ஒரு இடையன் மீது ஒரு துளி மழை நீரும் விழாமல் காப்பாற்றியதும். மலையை உயர்த்தும் அளவிற்கு சக்தி கொண்டவன், அபராதம் செய்த இந்த்ரனைத் தண்டிக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனைத் தண்டிக்கலாம்படி உள்ளபோதிலும், “தேவப்பிறவியில் உள்ள இவனை ஏன் துன்பப்படுத்த வேண்டும்? மேலும், பசி காரணமாகக் கோபம் கொண்டு இது போன்று செய்கிறான். தனது கைகள் உலர்ந்து போனால் தானால் நிற்பான். அதுவரை நம்மால் காக்கப்பட வேண்டியவற்றை நாம் நோக்கியபடி இருப்போம்”, என்ற கருணை காரணமாக இந்த்ரனை ஏதும் செய்யாமல் விட்டான். ஆனால்

கருணை காரணமாக இந்த்ரனைக் கொல்லாமல் விட்டதற்கு, இந்த்ரன் க்ருஷ்ணுக்குச் செய்த உபகாரம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். இந்த்ரனை க்ருஷ்ணன், “இவன் நம்முடைய இந்த லீலாவிபூதியை நன்கு நோக்கிக் கொள்வான். இவன் ஆயிரம் கண்கள் கொண்டவன்”, என்று எண்ணியே அவனை இங்கு நியமித்தான். ஆனால் இவனோ, கண்கள் மற்றும் கருணை இல்லாதவர்கள் செய்யும் செயலைச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மண்ணை இத்யாதி) “வேண்டா” என்றாலும் தேவதாந்தர பஜநம் தவிராதார் ஓர் ஊரளவன்றிக்கே, இருக்கிற ஜகத்திலுள்ளார் விஷயத்திற் செய்யுமவற்றைச் சொல்லுகிறது. அர்த்தித்வாதி நிரபேக்ஷமாக இவற்றையுண்டாக்கி, ப்ரளயாத் யாபத்துக்கள் வர இவை நோவுபடாதபடி வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, “உள்ளே கிடந்து மறைந்து போகவொண்ணாது” என்று பார்த்து வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்டு, பின்பு மஹாபலி போல்வார் அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொடுத்து, பின்பு அவாந்தர ப்ரளயங் கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்துக் கொண்டேறி, இவையெல்லாம் பிராட்டிப் படுக்கைப் பற்றாகையாலே அவளுக்கு ப்ரியமாகச் செய்து அவனோடே ஸம்ச்லேஷித்த ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை.

விளக்கம் - (மண்ணை இத்யாதி) “செய்யவேண்டாம்” என்று தடுத்தபோதிலும், ஒரு ஊரில் உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதைகளை வணங்கியபடி இருந்தனர். அப்போது இவன் செய்தவற்றை, ஜகத்தின் அளவிற்குச் செய்த விதத்தைக் கூறுகிறார். வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதன் எதிர்பார்ப்பு இன்றி, இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கி, ப்ரளயத்தால் ஆபத்து ஏற்பட்டபோது இவை துன்பம் அடையாமல் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, “இவை உள்ளே இருந்தபடி மறைந்து விடக்கூடாது” என்று எண்ணி அவற்றை வெளியே விடுத்து, அதன் பின்னர் மஹாபலி போன்றவர்கள் இந்த அனைத்தையும் அபகரித்தபோது எல்லை நடந்து சென்று மீட்டுக் கொடுத்து, பின்னர் அவாந்தர ப்ரளயத்தில் சிக்கிக் கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாக எடுத்து கொண்டு வெளியே வந்து, இவை அனைத்தும் பிராட்டிக்கு விருப்பமாக உள்ளதால், அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்து, அவளுடன் கலந்த வியக்க வைக்கும் செயல்களை.

வ்யாக்யானம் - (மணந்த) ஸம்சலேஷித்த. (எண்ணுந்தோறும்) அவனுடைய ரக்ஷணத்திலும் பரப்புண்டாகாதே இவருடைய பாரிப்பு. எண்ணமாட்டார், எண்ணாதிருக்க மாட்டார், ரக்ஷணத்துக்கு அவன் சமைந்தாப்போலேகாணும் அழிகைக்கு இவர் சமைந்தபடி. (என்னெஞ்சு) இத்தையநுஸந்தித்தே நாட்டார் உண்டுடுத்துக் காலம் போக்கா நின்றார்களிறே. (எரிவாய் மெழுகொக்கும்) அக்நி ஸகாயத்தில் மெழுகுபோலே உருகாநின்றது. (நின்றே) அது ஒருகாலே யுருகுதல் கரிதல் செய்யுமிறே, இது உருகின்படியே இராநின்றது.

விளக்கம் - (மணந்த) - கலந்து நின்று. (எண்ணுந்தோறும்) - “எண்ணும்போது” என்று கூறாமல் “எண்ணுந்தோறும்” என்று ஏன் கூறினார்? அவனுடைய காப்பாற்றும் செயல்கள் என்பது பலவிதமாக உள்ளது போன்று, இவருடைய பாரிப்பும் பலவிதங்களாக உள்ளதால் இவ்விதம் கூறினார். ஈடுபாடு காரணமாக ஏற்பட்ட நிலை மாறுதல் காரணமாக எண்ணமாட்டார்; அவனை எண்ணாமல் இருந்தால் தரிக்க இயலாது என்பதால் எண்ணாமல் இருக்கவும் மாட்டார். காப்பாற்றுதல் என்ற செயலில் அவன் ஆழ்ந்தபடி உள்ளது போன்று. அதனை எண்ணி தளர்வதற்கு இவர் ஆழ்ந்தபடி உள்ளார். (என் நெஞ்சு) - இப்படிப்பட்ட செயல்களை எண்ணி உருகாமல், நாட்டில் உள்ளவர்கள் உணவு உண்டு, உடையை அணிந்து, தங்கள் வாழ்க்கையை வெறுமனே கழிக்கிறார்களே! (எரிவாய் மெழுகொக்கும்) - நெருப்பின் அருகில் உள்ள மெழுகு போன்று எனது நெஞ்சம் உருகியபடி உள்ளது. (நின்றே) - அந்த மெழுகானது ஒரு கட்டத்தில் முழுவதுமாக உருகி, காணாமல் போகும்; ஆனால் இந்த நெஞ்சம் உருகியபடியே உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 106)

55. தவ தாஸ்ய ஸுக ஏகஸங்கிநாம் பவநேஷு அஸ்து அபி கீட ஜந்ம மே

இதர ஆவஸதேஷு மா ஸ்ம பூத் அபி மே ஜந்ம சதுர்முக ஆத்மநா

பொருள் – உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்பதில் உண்டாகும் சுகம் ஒன்றில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுடைய வீடுகளில் அடியேன் ஒரு புழுவாய்ப் பிறக்கும் நிலையாவது ஏற்படவேண்டும். மற்றவர்களுடைய வீடுகளில் நான்முகனாகப் பிறக்கும் பிறவியும் கூட எனக்கு உண்டாக வேண்டாம்.

அவதாரிகை – பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே லப்தமான பக்தி ப்ராசர்யத்தாலே, தச்சேஷத்வத்தளவில் பர்யவஸியாதே, ததீய சேஷத்வத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார். ஆழ்வார் “கண்கள் சிவந்து”விலே பகவச்சேஷத்வத்தை அனுபவித்து, “கருமாணிக்கமலை”யிலே அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே, “நெடுமாற்கடிமை”யிலே ததீய சேஷத்வத்தை அனுஸந்தித்தாப்போலேயும், ஸ்ரீராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலேயும் ததீய சேஷத்வத்தையே ப்ரார்த்திக்கிறார்.

விளக்கம் – பகவத் கருணை மூலம் கிட்டியதான மிகுந்த பக்தி ஈடுபாடு காரணமாக, பகவானுடைய அடிமை என்ற நிலையுடன் நின்று விடாமல், அவனுடைய அடியார்களின் அடிமை என்பதையும் ப்ரார்த்திக்கிறார். ஆழ்வார், திருவாய்மொழி (8-8) – கண்கள் சிவந்து - என்பதில் பகவானுடைய அடிமையாக இருத்தலை அனுபவித்தார்; பின்னர், திருவாய்மொழி (8-9) – கருமாணிக்கமலை – என்பதில், அவனுக்கு அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அடிமையாக இல்லாத நிலையை

எண்ணினார்; அந்த அளவுடன் நிற்காமல், திருவாய்மொழி (8-10) – நெடுமாற்கடிமை - என்பதில் அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலை எண்ணினார். அதனைப் போன்றும், இராமாயணத்தில் உள்ள புருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப் போன்றும், அடியார்களுக்கு அடிமையாக உள்ளதை வேண்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தவ தாஸ்ய ஸுக ஏகஸங்கிநாம்) ஐச்வர்ய கைவல்ய ஸுகங்கள் விக்னமாம்படியிறே தாஸ்ய ஸுகமிருப்பது. “தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய! தேவேந்த்ரத்வாதிகம் பலம்”, “ஸ்வர்க்காப்திஸ் தஸ்ய விக்நோநுமீயதே” என்றும், “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர் செற்றது” என்றும், “இறுகலிறப்பு” என்றும் இவை தாஸ்யத்துக்கு விரோதியாயிறே இருப்பது. (ஏகஸங்கிநாம்) “நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:” என்றும், “ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” என்றும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியால் வந்த ஸுகமும், பரமபத ப்ராப்தியால் வந்த ஸுகமும் தாஸ்ய ஸுகத்துக்கு அபாயமென்கை. “தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: | ப்ரணாமம் யேபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:”, “வாஸுதேவஸ்ய யே பக்தா: சாந்தாஸ் தத் கதமாநஸா: | தேஷாம் தாஸஸ்ய தாஸோஹம் பவேஜ்ஜந்மநி ஜந்மநி”, “அடியாரடியாரடியார் எம் கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே வாய்க்க” என்னக் கடவதிறே தாஸ்யரஸம் ரஸித்தால்.

விளக்கம் – (தவ தாஸ்ய ஸுக ஏகஸங்கிநாம்) - ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் மூலம் ஏற்படும் சுகங்களானவை, அடிமையாக உள்ள சுகத்திற்குத் தடையாகவே உள்ளன. ஸ்ரீவிபு. (2-6-40) – தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய! தேவேந்த்ரத்வாதிகம் பலம் - மைத்ரேயரே! தேவேந்த்ரனாக உள்ள பலமானது, ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமையாக உள்ளதற்கு இடையூறாக உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (2-6-41) - ஸ்வர்க்காப்திஸ் தஸ்ய விக்நோநுமீயதே - ஸ்வர்கத்தை அடைதல் என்பது மோக்ஷம் அடைய எண்ணுபவனால் தடையாக எண்ணப்படுகிறது - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-5) - அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர் செற்றது - என்றும், திருவாய்மொழி (4-1-10) – இறுகலிறப்பு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவை அனைத்தும் அடிமைத்தனத்திற்குத் தடையாகவே உள்ளன. (ஏகஸங்கிநாம்) –

ஜிதந்தே. (1-4) - நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: - மனத்தை வென்றவர்கள் தாண்டுகிறார்கள் - என்றும், கட. (1-3-9) - ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையாக உள்ள விஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தின் விலகுதலால் வந்த சுகம் மற்றும் பரமபதத்தை அடைவதால் வரும் ஆனந்தம் ஆகியவையும் கூட அடிமைத்தனத்திற்குத் தடைகளே ஆகின்றன. விஷ்ணு தர்மம் (90) - தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: | ப்ரணாமம் யேபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: - எமன் கூறுவது, “யஜ்ஞ வராக முர்த்தியாக உள்ளவனும், அளவிட இயலாத தேஜஸ் கொண்டவனும் ஆகிய விஷ்ணுவை யார் வணங்கி நமஸ்காரம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குப் பலமுறை நமஸ்காரம்” என்பதாகும் - என்றும், மாத்யாஹ்னிக மந்த்ரம் - வாஸுதேவஸ்ய யே பக்தா: சாந்தாஸ் தத் கதமாநஸா: | தேஷாம் தாஸஸ்ய தாஸோஹம் பவேஜ்ஜந்மநி ஜந்மநி - சாந்தமாகவும், பகவானிடம் மட்டுமே தங்கள் மனத்தை எப்போது வைத்தவர்களாகவும் உள்ள வாஸுதேவனுடைய பக்தர்களாக யார் உள்ளனரோ, அவர்களுடைய அடிமையாக, இந்த ஆத்மாவானது ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் ஆகவேண்டும் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-10) - அடியாரடியாரடியார் எம் கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே வாய்க்க - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடிமையாக உள்ள சுவை பிறந்து.

வ்யாக்யானம் - (தேஷாம் பவநேஷ கீடஜந்ம மேப்யஸ்து) அவர்கள் திருவடிகளில் அடிமை

செய்யவேண்டா; அவர்கள் திருமாளிகையில் ஒரு கீடமாய் ஜனிக்குமதாகிலும் உண்டாக வேண்டும். “அபி” பதம் அவதாரணத்திலேயாய், கீட ஜன்மமே உண்டாக வேண்டுமென்றுமாம். மனுஷ்யாதி ஜன்மங்களில் ஆசைப்படாதொழிந்தது, தேசாந்தர ப்ரமண ஸம்பாவனையாலே, உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்கள் அங்கேயாகக் கிடையாது என்னுமத்தாலே. “எல்லாரும் உத்க்ருஷ்ட ஜன்மங்களையன்றோ ஆசைப்படுவது?” என்ன, தந்தாமுகந்ததன்றோ புருஷார்த்தம் என்கிறது. எனக்கு இதுவே பெற வேணுமென்கை. (இதராவஸதேஷு) தாஸ்ய ரஸம் அறியாதே “எனக்கு” என்னுமவர்கள் இருப்பிடத்திலே. (சதுர் முகாத்மநா ஜந்மாபி மா ஸ்ம பூத்) சதுர்முக ரூபேண வரும் ஜன்மமும் எனக்கு உண்டாமதன்று. சதுர்முகாதி ஜன்மம் லௌகிகருக்கு ச்லாக்யமானாலும், தாஸ்ய ரூசியை உடைய எனக்கு வேண்டா

என்கிறார். அந்வயத்திலும், வ்யதிரேகத்திலும் இரண்டிலுமுண்டான நிர்ப்பந்தம் தோற்ற இருக்கலாம் என்கிறார்.

விளக்கம் - (தேஷாம் பவநேஷ கீடஐந்ம மேப்யஸ்து) - அவர்களுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று கூட அவசியம் இல்லை; அவர்கள் வீட்டில் ஒரு புழுவாகப் பிறக்கும் நிலையானது ஏற்படவேண்டும். “அபி” என்ற சப்தமானது ஏவகாரமாகக் கொள்ளப்பட்டு, புழுவாகவே பிறக்கவேண்டும் என்ற பொருளை அளிக்கிறது. மனிதர்கள் போன்ற பிறவிகளை ஏன் விரும்பவில்லை என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மற்ற இடங்களில் ஈடுபாடு கொள்ளாதல் என்பதால், உற்பத்தி இருப்பு மரணம் ஆகியவை இங்கு ஏற்படாது என்பதால் ஆகும். “ஆனால் அனைவரும் உயர்ந்த பிறவிகளை அல்லவோ விரும்புவார்கள்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவரவர்கள் விரும்புவதே புருஷார்த்தம் அல்லவோ? எனக்கு இதுவே விருப்பமாக உள்ளது. (இதராவஸதேஷு) - கைங்கர்ய சுவை அறியாமல் “எனக்கு” என்று உள்ளவர்களுடைய வீடுகளில். (சதுர் முகாத்மநா ஜந்மாபி மா ஸ்ம பூத்) - நான்முகனாகப் பிறக்கும் பிறவியும் கூட எனக்கு வேண்டாம். நான்முகன் போன்ற பிறவிகள், லௌகிக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்குக் கொண்டாடத்தக்கதாக உள்ளது; ஆயினும் கைங்கர்ய ருசி கொண்ட எனக்கு வேண்டாம் என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்